

Fehér Imola
KARANTÉN-VERSEK

1. BÖRTÖN

Szúr a bőröd,
valami rágja.
Szobád sarkában
ledobott cipő.
Két hete senki
sem használja,
s nem vastagszik
talpadon a bőr.
Inged fesztelen
lóg a fogason,
gyűrődéseit
magától kirúgja,
garbód mosógépben
pihen, unja magát,
kinyúlik az ujjá.
Tavaszi kabátod
dugiban szú rágja.
Most senki nincs,
aki kimenekül,
ki a nagyvilágba.
Börtönben vagy,
úgy érzed,
bár most lehetnél
csak igazán szabad.
Az elméd rácsai
szétfeszítenek,
közben rájössz,
saját bőröd
karanténja
Te vagy.

2. TÁPÉRTÉK

Egybefolyik a nap
az éjjel,
egy halovány fény
végig pislákol.
A remény az,
mi nem ég el,
és jól passzol
a szüflé mártáshoz.
És a kenyérhez,
mit tegnap dagasztottál,
és a kuglófhoz,
mi az asztalon pihen,
míg a házi csoki
utolsó cikke a mérlegen
tüntetően oldalra billen.
Minden ételed
tovább éltet,
saját konyhád
séfje te vagy.
Hirtelen mindent
megsütsz-főzöl,
az ízek világa csalogat.
Gurmand lettél
pár hét alatt,
ízlelőbimbóid feléledtek.
Kellott a karantén nekik is,
hogy érezzék,
végre egy jót ettek.

3. NYUGTATÓ

Bezártad magad,
önkéntes fogság,
hogy másoknak
ne árts,

áltatod magad,
közben akivel
lenned kellene,
annak ártasz:
Önmagad.
Önnön léted
vírusa lettél,
kiirtani nem lehet;
rágod magad,
tenyered izzad,
szíved ritmusa
megremeg.
Rohantál végig,
kapkodva éltél,
bár az élet nem
egy maraton.
Maradj most otthon,
szépen, a csendben,
állj meg és élvezd.
Nyugalom.

4. LÉLEKÉLESZTŐ

Lüktet benned
a tettvágy,
rutinod diktálja
az ütemet.
Ahelyett,
hogy lelassulnál,
csak pörögsz tovább,
mondván:
Adjátok vissza
az életemet!
Fel se merül,
ki vette el,
tied volt-e mindezidáig?
Robot tested

rozsdásodik,
lelked zsalugáttere
virágzik: tavaszodik,
bugyraiba régi dallam
ritmusa gerjed.
Éleszd fel,
ne hagyd tovább aludni azt,
ki mindvégig
ott élt benned.

5. *KARANTÉMA*

Nem zárom le,
mint magunkat,
keretek közé
nem teszem.
Legyen kérdés,
legyen talány,
de ne legyen kétely:
hogyan élünk,
maga a kegyelem.
Ha hiszel, a remény
legyen a járvány,
mi terjed, burjánzik
sivár lelkeken.
Ha tudod,
hogyan van tovább is,
lépj!
Ne tegyen karanténba
a holnaptól való
félelem.